

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra PAA BRANDSYN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 415.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079184197312/facsimile.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

Nu fik ogsaa Søren Boel Lyst til at se, hvad det var, hans overordnede stod og fægted imod. Søren bøjed sig ind under Skorstensranden, hvis nederste, sodblanke Halvdel var sirligt overstrentet med kridhvidt Sand og allerhøjest oppe endte i en Stump dybblaa Frosthimmel.

„Hvad er det med den Fægten,“ sa Søren Boel, hans Øjne havde endnu ikke vænnet sig til Mørket.

„Hvad det er?“ svared Brandfogden. „Det er de Kaalsner der,“ han gjorde et nyt Udfald med Stokken op i Skorstenen; nu fik Søren endelig Øje paa Gjenstanden for Fogdens Vrede: 2—3 Rader Kjødpoiser af en Arms Tykkelse og Længde svang fram og tilbage for Krestens Kaardestød, lig Klokkelodder, som en spøgefuld Kat rager til under Bænken.

„Tho Folk maa jo wai ha en jenle Pøls hængend, men rent og bart at fylde Skorstenen med den Slav, det gaar Dæwlenmæ da heller ikke an; tho derfor har en jo da Opsyn med det.“ Fogden var vred for Alvor.

„Aa, bitteste Børn, der er a nok kommen godt ved det!“ sa Karen. „Aa vær nu god, Kresten, saa skal a vel faa den Ting i Orden.“

Kren Hermandsen tog efter Stokken i Hvilestilling; hvor brøsig han end kunde te sig over for Karlmennesker, var han altid svag over for Kvinder.

„Saa er vi vel færdige,“ sa Søren Boel.

„Aa, tror du ikke, du skulde ha dig en Æbleskive mere,“ sa Kren Hermandsen spidst; Søren havde jo taget sig lovlig lidt af Tingene.

„Er der nu ingen usynlige Fejler ved nogen Ting,“ fortsatte Brandfogden henvendt til Jens Muesgaard.

„Ja, hvor kan a snart vide det?“ svared Jens.

„Som nu Bagerovnen, hvordan staa det sig med den?“ fortsatte Kresten Forhøret.

„Bagerovnen? — Ja, a skal jo ikke nægte,“ sa Jens og saa lunt til de andre, „te da a sidst var inde i den, havde den et Hul som to Knytnæver.“

„Jamen, du tættede det vel?“ spurgte Fogden.

„Tættet Hullet! Nej, Gu om a gjorde!“ svared Jens lige polisk.

„Vil du da ha Gaarden brændt ned om Ørerne af dig!“ raabte Kren Hermandsen altfor ivrig til at kunne mærke Skjælmen i Jens' Øjne.